

Notatnik

Biuletyn Informacyjny
Stowarzyszenia Techników Polskich w RPA

TECHNIKA

Zaproszenie na obchody lotów zrzutowych dla Powstania Warszawskiego

Sobota, 5 września 2015 roku

Godz. 10:55 (GMT+2)

Początek transmisji internetowej uroczystości pod Pomnikiem Katyńskim.
Transmisja sponsorowana jest przez p. Jacka Dziembowskiego z firmy AntFarm.

Adres transmisji: <http://www.polonia.co.za/WarsawFlights/>

Ten sam adres umożliwia obejrzenie obchodów w latach od 2009 do 2012.

Godz. 11:00

Nabożeństwo ekumeniczne pod Pomnikiem Katyńskim
(James & Ethel Grey Park - róg Athol Oaklands i Melrose Road, Melrose),
prowadzone przez pastorów Bryana Jones i Robina Petersen oraz polskich księży.
Okolicznościowe przemówienia i składanie wieńców.

Godz. 12:45

Przyjęcie i akademia w South African Museum of Military History,
22 Earswold Way, Saxonwold (graniczy z ZOO).

Bilety na przyjęcie w cenie R70 od osoby. Dzieci do lat 10 - wstęp bezpłatny.

Rezerwacja - telefonicznie: 012-998-9030 (p. Jerzy Sadowski),

011-440-4184 (Jean Urry),

lub elektronicznie: arom@wol.co.za

Prosimy o liczny udział i rezerwowanie do 23/08/2013

Komitet Obchodów Lotów nad Warszawę

Farewell to Pajo 13 May 1935- 23 June 2015

Pawel Antoni Jaroszyński was born in Makarski on 13 May 1935, the second son of Karol and Maire Jaroszyński. He spent his early childhood exploring the quaint town and its mountains in the company of his brother Dudu and their Croatian nannies who taught them the art of pressing grapes underfoot and a language they soon forgot. When war broke out, his mother Maire took them through war-torn Eastern Europe to Helsinki, where his grandparents lived. When the Russian bombing began, they fled to Sweden. As guests of the Crown Princess Isabella, three singing princesses wearing crowns of candles for Lucia, the Feast of Light, brought Pajo and Dudu coffee in bed and freshly-baked gingerbread men.

Maire and the two young boys flew to Holland, and then on to London where they spent some time with their cousins and the last Polish ambassador, Count Raczynski who quelled their mischief with a good spanking. When their mother was asked to boost wartime morale by publishing an account of her perilous voyage, the small family moved to Paris and from there to Switzerland as guests of Jan Paderewski, last President of free Poland. After Croatia, Serbia, Turkey and Lebanon, they found themselves in Palestine where the Polish army was billeted and Karol, their father, had joined up. They spent five months in the Polish School in the Holy Land, but with Rommel's advance they boarded the first ship out, the Amsterdam, destined for Durban, South Africa.

After a stint in the Polish convent in Broken Hill Rhodesia, Pajo and his brother completed their secondary education at St Georges College, Salisbury, Southern Rhodesia. Pajo was a good rugby player, a fearless full back and a nifty centre. Intelligent and quick he also excelled at school. Holidays in Rhodesia meant spending long days out exploring the lion-infested bush with Dudu and two local boys. Of course, they had the .22 rifle their father had found abandoned by an Italian soldier on the front. One holiday adventure entailed climbing a tall tree to rescue a Meyer's Parrot from its nest, and then concealing it from the customs officer on the train who enquired about the peculiar chirping sounds made by schoolboys. They presented the parrot to their beloved father. For ten years the bird, Papuga, claimed father's shoulder as a vocal addition to the family.

When the war ended, Maire decided to move to Johannesburg where Pajo's younger brother, Karol was born and the Lasch family became part of their lives. After demobilisation, their father joined them and they moved to the asbestos fields at Steelpoort (Northern Transvaal) with a group of Aristocratic Poles. Life was hard and harsh and little was known of the perils of asbestos. After school, Pajo joined the bank in Pietersburg. He would visit the family in Penge, and then on a farm in Chuniespoort in the Northern Transvaal. Pajo loved to go shooting for spring hares for the pot and raid the wild bees' hives. Fearlessly, he never wore protective equipment and would come back red and swollen. This honey raiding inspired in his brother Karol a love for hives and honey.

Pajo was a devout catholic and man of deep conviction. He joined the seminary in Pretoria to train for the priesthood. Even though he left the seminary a few years later, Pajo remained committed to his faith. Pajo joined the family who had now relocated to Johannesburg. After a stint in Finland, Pajo obtaining a B.Com degree at Witwatersrand University.

Pajo was a gentle and gregarious human being. He loved dancing and the fun of a good party. Pajo with his good looks and his younger brother, Karol, could be relied on to inject excitement into the many parties thrown in the Polish community. They would link arms with Maciek Mycielski and in a flurry of kicking legs, dance their Cossack dance. Pajo's speciality was leaping over the handkerchief he held outstretched without falling flat on his face.

An inherited trait of the family, the three brothers have a reputation of being able to fall asleep at any time, in any place. On one occasion, Pauline, Karol's wife asked Pajo to act as her co-host at a diplomatic dinner party. Seated at the head of the table in a leather chair, he was attractive and suitably charming. However, in the middle of the main course, he suddenly disappeared.

There was a funny sound coming from beneath the table. Pajo had fallen asleep, slipped off the leather chair and was prostrate under the table, snoring gently.

He joined the mountain club where sharing a common experience, man-not-alone in nature, fitted with his view of life. His brother Dudu, now an artist and teacher and his sister-in-law, Karin, provided him with an opportunity to express himself. He attended lessons but thought he had no talent but his brother remembers "he had a magnificent eye for colour, I was stunned by what he painted. He could have been an artist ... his work was so spiritual"

Pajo also loved being on stage in the theatre and his favourite role was major general tarantara tarantara, in a Gilbert and Sullivan musical. Besides occasionally missing his cue and improvising, the show did go on.

Taking time to travel, Pajo went to Poland to experience the land of his father and Finland, the land of his mother. He spent two years working as a volunteer in the Emmaus community in Helsinki. On an adventure to Katmandu, Nepal with his Mom and Nancy McDermott, they met Sherpa Tenzing. While in London, Pajo stayed in a houseboat with his friend Chris King from the Seminary days. However, he woke up one morning waist deep in water to see his socks floating down the Thames. On a visit to Jerusalem with Father Donald De Beer, they were refused access to the Mary Magdalena church, but when he mentioned who he was and asked to see the Mother Superior, she invited him in and they swapped stories about his grand uncle Karol, the financier/banker and founder of the Catholic University in Lublin. After University and travel, he assisted in running the family hardware and plumbing company in Johannesburg. The Jesuit Priests at the Braamfontein Parish introduced him to Evelyn and the couple married on 16 April 1981. Evelyn and Pajo were married for 34 years. Evelyn and Pajo retired from Parkview and moved to Emmarentia where Pajo continued to complete his crossword puzzles in the Star newspaper, winning so many competitions that the newspaper editors asked him to stop entering. The Catholic Church has always been an important part of Pajo's life and a highlight in his later years was that he was accepted as a lay-brother in the Saint Franciscans.

Last week at the ripe old age of 80, Pajo, whose philosophy in life was so practical it paled under the baleful glare of erudition, so steeped in love he found little in the agitated and angry world to absorb, our Pajo, intent on small acts of kindness has finally solved Zenon's paradox. He did it last week, in a practical way, by example, and whether we accept him as a seer or doer or not we will all follow suite.

A kind and gentle uncle, a loving husband, a patient brother, a loyal friend and a devout Catholic, Pajo shall be remembered as a Man of God and Soldier of the Church.

Do Widzenia Pajo

W dniu 6 lipca bieżącego roku zmarł w Warszawie Wojciech (Wojtek) Albiński

Wojtek Albiński ma jakby dwie biografie, choć obie spletają się w historię fascynującego i szlachetnego życia. Dla najbliższych to głowa rodziny, mąż i ojciec, lecz także przyjaciel. Droga Wando, Łukaszu i Dominiku, przyjmijcie tę drogą wyrazy naszego żalu i szczerego współczucia.

Dla innych Wojciech Albiński to twórca i ceniony pisarz.

„Straciliśmy jednego z najwybitniejszych polskich twórców ostatnich lat” powiedział w wywiadzie dla radia „Dwójka” pisarz i publicysta Bronisław Wildstein, a Bartosz Marzec, autor powieści o Albińskim „Nasz człowiek w Botswanie” (2012) dodał iż był to „pisarz, który dał nam prozę niosącą tajemniczy i pociągający powiew znad Afryki”. Uznanie dla talentu pisarskiego, którym Albiński cieszył się w Polsce w ciągu ostatnich 15 lat, wyrażają nie tylko krytycy ale również czytelnicy jego „afrykańskiej” prozy. Wojtek Albiński urodził się w 1935 we Włochach pod Warszawą w rodzinie Wacława Dominika Albińskiego, prawnika pracującego w Ministerstwie Komunikacji, i Janiny z Mazowieckich. W kilka lat po ukończeniu geodezji na Politechnice Warszawskiej, razem z żoną Wandą opuścił Polskę w 1963 roku, o czym później powie: „Nie wyjechałem z Polski dla pieniędzy, status materialny w tamtych czasach nie miał dla nas znaczenia. Nie mam też karty bojownika o wolność [...] Wyjechałem, bo chciałem coś zobaczyć, przeżyć. Pojechaliśmy fiacikiem do Paryża, który znaleźliśmy z filmów René Claira i który nas fascynował” (Wywiad w „Duży Format” 2008).

Do 1969 roku Albińscy mieszkali w Genewie, gdzie urodził się ich pierwszy syn Łukasz. Zainspirowany jednak ulubioną lekturą dzieciństwa, przygodową książką starszego sierżanta Legii Cudzoziemskiej Józefa Białoskórskiego o Afryce Dżungla zgrozy, Wojtek pojechał najpierw na wycieczkę do Afryki sam, postarał się o kontrakt na pracę geodety, i wkrótce oboje z Wandą i trzymiesięcznym synem znaleźli się w Botswanie. Po jakimś czasie osiedlili się na wiele lat w RPA, w dzielnicy Dunkeld w Johannesburgu gdzie przyszedł na świat drugi syn Albińskich, Dominik.

W RPA Wojtek kontynuował pracę w swoim wyuczonym zawodzie geodety, przemierzając kontynent i jego najosobliwsze regiony. I właśnie jako geodeta był znany w kręgu znajomych i przyjaciół w Johannesburgu. Tylko nieliczni wiedzieli o tym, że w 1956 r. brał udział w zakładaniu pisma „Współczesność” a w latach 70-tych publikował wiersze w Paryskiej „Kulturze”, bo jak powiedział w jednym z wywiadów „Miałem satysfakcję, gdy udawało mi się napisać coś, co dokładnie oddawało mój stan ducha, [a czego] nie da się oddać prozą”. Jeden z takich wierszy, sumujący odczucia Albińskiego-poety z okresu pobytu w Botswanie to „Kalahari II”, przytaczam za Nasz człowiek w Botswanie (WWL „Muza” SA, 2012, str. 117):

*Oto jest kraj pustynny
i kamieni pełny
ostatnie wolne węże
śpią pod baldachimami z żyraf
piaski płoną co rano
nad zwirowiskami
upadają ptaków kolorowe oczy.
Tu buszmeńscy wodzowie błotem malowani
odkładają toporki jak uśpione ryby
i wspominają ten dzień
tę największą radość
gdy wynaleziono ogień.
A potem patrzą na mnie
i mnie tutaj nie ma
spowici dymem
oni nie istnieją
nocą liść jest insektem
i krzaki się chwieją
słyszę prehistoryczny wiatr.*

Zawód geodety pozwolił Wojtkowi Albińskiemu nie tylko poznać rozległe obszary kontynentu ale również „być blisko ludzi i ich problemów” jak podkreśla w nocie żałobnej Beata Stasińska z wydawnictwa WAB (Radio „Dwójka”). Debiut literacki Wojtka miał miejsce dopiero wtedy, gdy zakończył karierę zawodową, za przyczyną Marka Nowakowskiego, znanego pisarza, publicysty, scenarzysty i aktora, rówieśnika i przyjaciela Albińskiego z dzieciństwa. Spotkali się ponownie po 27 latach, kiedy Wojtek przyjechał do Polski po raz pierwszy od opuszczenia kraju i to właśnie Nowakowski, przeczytawszy rękopis, namówił go do publikacji opowiadań inspirowanych podrózkami po Afryce. W przedmowie do Kalahari uzasadnił uznanie dla talentu przyjaciela wrażeniem jakie teksty na nim wywarły: „Przeczytałem jednym tchem. To prawdziwa literatura. Rzeczowa sugestywna proza; dobra kompozycja, duży talent narracyjny...”

Tak więc, w 2003 roku, Albiński debiutował tomem opowiadań Kalahari. Wyrazem entuzjastycznego przyjęcia krytyki była nominacja autora do Nagrody Literackiej Nike; przyznano mu Nagrodę im. Józefa Mackiewicza za najlepszy debiut roku. Uznanie cieszyły się kolejne zbiory, wyrazem czego były kolejne nominacje i wyróżnienia. W rok po Kalahari ukazał się zbiór Królestwo potrzebuje kata, w 2006 Antylopa szuka myśliwego a w 2007 Lidia z Kamerunu. Cykl „afrykańskich” opowiadań Wojtka Albińskiego kończy zbiór zatytułowany Soweto – my love (2012). W dorobku literackim znajdują się także wspomnienia o dzieciństwie spędzonym we Włochach w okresie Drugiej Wojny Światowej Achtung! Banditen! (WAB 2009). Mimo iż inny gatunek literacki, wspomnienia dziecka opowiadane są z perspektywy dojrzałego już mężczyzny, to dystans czasu od opisywanych wydarzeń jest ledwie wyczuwalny, dzięki szczerości przekazu czuje się atmosferę tamtych dni, budzi się refleksja nad zawiłościami ludzkiej psychiki.

Kalahari, entuzjastycznie przyjęte przez krytykę, natychmiast dało Wojtkowi Albińskiemu poczesne miejsce we współczesnej literaturze Polskiej. Chwalono prawdziwość opisu w jego utworach, wynikającą z możliwości konfrontacji świata przedstawionego z realiami życia na „czarnym” kontynencie jak również z osobistymi przeżyciami i obserwacjami autora. Swe uznanie wyraził również Ryszard Kapuściński w słowach, które odnotowano na okładce tomu Kalahari: „Wojciech Albiński dzieli się w tych opowiadaniach swoim długoletnim doświadczeniem afrykańskim. To, o czym nam mówi, czerpie z własnego, pasjonującego życia – dlatego mu wierzymy” i dodaje, iż „wartość tej książki podnosi jeszcze jej barwny styl i żywy język.” Wojtek Albiński nie obalał tego poglądu, wielokrotnie podkreślając swoje przywiązanie do Afryki, a swoją pisarską przygodę uzasadniał tym, iż „zaczął pisać opowiadania, bo nie mógł wszystkiego zapamiętać. W Botswanie i RPA zebrał wiele historii i szkoda by było, gdyby się zmarnowały” (w rozmowie z Janem Strękowskim, 2006).

Z dużym uznaniem krytycy pisali również o walorach językowych i stylistycznych prozy Albińskiego. Jan Strękowski (2006) podkreśla iż pisarz „unikną wielosłownia” a jego polszczyznę uznaje za „zdyscyplinowaną” i „oszczędną”. Jacek Trznadel (2004), krytyk który włącza Albińskiego w poczet klasyków literatury polskiej, zwraca uwagę na „realistyczny rytm” prozy autora Kalahari, gdzie „zwięzłość i nasycona realiami, rzeczowa narracja, nie poddają się jakimś emocjonalnym wyskokom stylu, czy, broń Boże, zwerbalizowanej ocenie.”

O ile język i styl pisarski Albińskiego można potraktować, jako konsekwentnie ukonstytuowaną całość, to tematycznie opowiadania imponują różnorodnością. Każde z nich -- to osobna zajmująca historia, do której czytelnik chętnie powróci. Natomiast ci z nas, którzy poznali Afrykę bliżej, odnajdą w nich rozpoznawalne miejsca, sytuacje, pejzaże a przede wszystkim ludzkie charaktery.

Tę pobieżną ocenę pisarstwa Wojtka Albińskiego, którą pozwoliłam sobie podzielić się, można zakończyć zwróceniem uwagi na szczególną harmonię pomiędzy zwięzłością stylu,

wyrzistością przekazu oraz głębią filozoficznej refleksji. Jego proza to bowiem nie tylko przeżycie estetyczne, lecz i zachęta do zastanowienia się nad naturą człowieka. Afryka, jak sam mówi, nie gra roli dekoracji w jego utworach, lecz „stanowi podstawową część dramatu, jest twórczym historii”, jakie opowiada (Marzec 2006). Uniwersalność zaś jego twórczości polega na tym, że taka właśnie Afryka to także mikrokosmos, który skupia w sobie problemy świata i ludzkości w ogóle.

* * *

Rodzinę Wandy i Wojtka Albińskich poznaliśmy wkrótce po przyjeździe do Afryki. Na zawsze pozostaną mi w pamięci jako ludzie niezwykle życzliwi i pomocni. Ta życzliwość była dla nas, niedawno przybyłych emigrantów, nieocenionym wsparciem w początkowym etapie. W latach 80tych, w okresie Stanu Wojennego w Polsce, Albińscy włączyli się w pomoc dla rodzin internowanych działaczy Solidarności; pomagaliśmy pakować paczki, które trafiały do potrzebujących w kraju. Wydaje mi się jednak, że głównym inspiratorem tej działalności była Wanda. Wojtek choć zawsze bardzo grzeczny trzymał się nieco na uboczu, pozostał trochę takim jak go zapamiętałem z dzieciństwa Nowakowski, o czym pisze w przedmowie do Kalahari, czyli, że był „powściągliwy, dobrze wychowany”. „Żywił codzienności, który nas otaczał” -- pisze dalej Nowakowski, nieco żartując – „interesował go znacznie mniej od książek. Unikał drastyczności, wulgarnych słów i nie bratał się z węglarzami”. Pamiętam jednak, że był uważnym słuchaczem, choć sam miał zapas ciekawych historyjek, którymi czasami się dzielił. Wiele z nich, urozmaiconych humorem oraz subtelną ironią, zanotował Bartosz Marzec w biograficznej opowieści o Albińskim Nasz człowiek w Botswanie. Kiedy 2 lata temu spotkaliśmy się z Wandą i Wojtkiem w Warszawie nie wiedzieliśmy, że to nasze ostatnie spotkanie. Wojtek jak zawsze był szarmancki i pełen wigoru, choć zdrowie go nieco zawodziło. Odchodząc, pozostawił swoich najbliższych -- Wandę, Łukasza i Dominika w głębokim smutku, a nas, znajomych, przyjaciół i czytelników pozbawił dalszych opowieści. Wszyscy zapamiętamy go jednak, jak ujął to jego kolega po piórze Wojciech Chmielewski, jako „bardzo powściągliwego i skromnego. Często się uśmiechał, rzeczowo odpowiadał na pytania. Aż nie chciało się wierzyć, że człowiek, który tak dobrze poznał Afrykę, pisał o swoich najgłębszych doświadczeniach na Czarnym Łądzie, tym zupełnie wyjątkowym tygłu brutalności i czułości, wielkości i poniżenia, potrafił tak spokojnie o tym mówić. Zaskakiwał klasą, był facetem, który ze swojej niezależności i ciężkiej pracy potrafił stworzyć literaturę. I ona zostanie z nami na długo.”

Profesor Agata Krzychylkiewicz

W tekście oparłam się na osobistych wspomnieniach oraz na materiale jaki zebrałam do moich artykułów: „African' tales by Wojciech Albiński” (Slavic Almanac 2011, vol 17, no 2, 199–211) oraz „Debiutant klasykiem”: Afryka oczami Wojciecha Albińskiego” (Światowa Konferencja Polonistów, Opole, 2012). Ponadto korzystałam z wywiadu udzielonego przez Albińskiego Katarzynie Bielas „Proszę powiedzieć, gdzie leżą zwłoki”, Gazeta Wyborcza.pl („Duży Format”, Archiwum, 25.11.2008) oraz wypowiedzi Beaty Stasińskiej i Bronisława Wildsteina wspominających Wojciecha Albińskiego w audycji porannej „Dwójki” (emisja 7 lipca 2015).

- Tylko do 14 sierpnia trwają zapisy do bezpłatnej, polskiej e-szkoły, przeznaczone dla dzieci Polaków przebywających poza granicami kraju. Możliwość uczestnictwa dzieci w polskiej szkole za pośrednictwem Internetu możliwa jest dzięki projektowi edukacyjnemu **Polskie Szkoły Internetowe Libratus**.

Polska e-Szkoła powstała, by umożliwić polskim dzieciom przebywającym za granicą bezpłatną naukę w polskim systemie oświaty. Projekt ten to inicjatywa szkół podstawowych i gimnazjów z całej Polski. Mali Polacy otrzymują dostęp do Internetowej Platformy, na której zawarte są multimedialne materiały edukacyjne. Dodatkowo raz w tygodniu dzieci z całego świata uczestniczą w lekcjach on-line z polskimi nauczycielami. Po ukończeniu roku nauki uczniowie mają możliwość otrzymania państwowego świadectwa. Ważnym elementem nauki są Webinaria, czyli odbywające się na żywo cotygodniowe spotkania on-line z polskimi nauczycielami, przeniesione ze szkolnej ławki do Internetu. Zajęcia składają się z wykładu wzbogaconego o interesujące prezentacje, filmy edukacyjne, interaktywną tablicę oraz gry i zabawy dla najmłodszych. Uczniowie aktywnie biorą udział w spotkaniach poprzez wspólne rozwiązywanie zadań, rebusów i łamigłówek. Na końcu każdej tego typu lekcji istnieje możliwość omówienia problemów napotkanych podczas realizowania materiału zamieszczonego na platformie, z czego korzystają zarówno uczniowie jak i ich rodzice. (Por. reklama na str. 5)

- Ponawiamy Zaproszenie do udziału w **XVIII Światowej Konferencji Gospodarczej Polonii**, która obędzie się 12 – 13 – 14 września 2015 r. w Warszawie - w Bibliotece Narodowej (Al. Niepodległości 213, początek godz.9.30 - sobota).oraz w Regionie Kujawsko-Pomorskim.

Jak sygnalizowaliśmy, uzgodnione już wystąpienia oraz te w toku, zapewnią należytą merytoryczną informację o kierunkach i skali działań modernizujących gospodarkę.

Tel.: +48 22 240 42 42, +48 22 378 44 55

- The University of Warsaw is recruiting for studies

Learning the Polish language:

The Centre of Polish Language and Culture for Foreigners “Polonicum” offers a wide selection of Polish language courses at the elementary, intermediate and advanced levels throughout the academic year, as well as several courses in Polish culture, history and traditions. The “Polonicum” organizes a one-year Preparatory Course of Polish Language for Foreigners, open courses with three-month terms and intensive summer language courses that feature elements of Polish culture and history. “Polonicum” holds regular classes for international students at the UW or other academic institutions located in the capital as a supplement to their study or research (it is merely a language skills program, not a regular academic faculty). They can also attend lectures on Polish literature, history and culture, films, audio-visual programs, lessons in museums, etc.

For more information see: <http://www.polonicum.uw.edu.pl>

Studies in English language:

Candidates who apply for studies in English are obliged to prove their knowledge of the English language at least at B2 level. The following documents confirm the knowledge of English language:

- International Baccalaureate Diploma (IB),
- European Baccalaureate Diploma (EB),
- Diploma of graduation from high school/studies conducted in English,
- Diploma of graduation in English Philology, Applied Linguistics,
- International language certificate (e.g. Cambridge Certificates, IELTS, TOEFL, CELS) at the level equivalent to B2.

See: http://www.rekrutacja.uw.edu.pl/files/pdf/English_Certificates_en.pdf.

All candidates are to register on-line in the Candidates' Registration System: <http://www.irk.uw.edu.pl>
Phone: +48 22 55 24 043/ -048; e-mail admission@uw.edu.pl
Website: www.rekrutacja.uw.edu.pl

BEZPŁATNA POLSKA SZKOŁA FREE POLISH SCHOOL

**MAMO, TATO
CHCĘ MÓWIĆ PO POLSKU!**

“WYCHOWANIE. JEŚLI DAŁEŚ KOMUŚ ŻYCIE, DAJ MU
RÓWNIEŻ INSTRUKCJĘ UŻYTKOWANIA”

Valeriu Butulescu

PRZEKAŻ JĄ PO POLSKU

TRWAJĄ ZAPISY!
www.libratus.edu.pl

Członkowie Zarządu STP

• Andrzej Romanowicz	011 788 6577	082 330 6577
• Karol Gołda	honorowy	
• Andrzej Marek	011 615 6330	011 239 5812
• Marek Łyżwa	011 646 9541	083 227 1101
• Antoni Urban	redaktor NT	083 250 7837

PO Box 905 • Northlands 2116 • Johannesburg • South Africa

Strona internetowa www.poloniamedia.co.za została udoskonalona i zaprojektowana przy użyciu najnowszych metod. Na stronie tytułowej znajdują się ikony, które pozwalają wywołać rozdziały. Dwa z nich, Notatnik Technika i Warsaw Flights, funkcjonują jako tzw. blogi, umożliwiając w ten sposób udział w tworzeniu strony. Do strony mogą być dodane kolejne rozdziały, prezentujące działalność różnych organizacji polonijnych w RPA.